

Meditacions: Dimecres de cendra

Reflexió per a meditar el Dimecres de cendra. Els temes proposats són: la Quaresma és un temps de conversió; pregària, almoina i dejuni; un constant tornar a la casa del Pare.

«VÓS US APIADEU de tothom, Senyor, i no abomineu res d'allò que heu creat; vós aparteu els ulls dels nostres pecats perquè puguem penedir-nos i ens perdoneu, Senyor; Déu nostre»^[1]. Aquestes paraules del llibre de la Saviesa, que ressonen a l'inici de la Missa, són el pòrtic d'entrada al temps de Quaresma.

Durant la celebració litúrgica, ens acostarem al sacerdot i ens inclinarem per rebre la imposició de la cendra. Recordarem la invitació de Jesús: «Convertiu-vos i creieu en l'Evangelí»; o l'advertència inspirada en el llibre del Gènesi: «Recorda't que ets pols, i que a la pols retornaràs». Es tracta d'un gest fort, que ens fa pensar en com és de fràgil la nostra vida. Tot i això, darrere d'aquest ritu podem descobrir la tendresa de Déu que ens busca. Sant Josepmaria comentava: «La litúrgia de la Quaresma de vegades ateny accents tràgics, conseqüència de la meditació del que per a l'home significa apartar-se de Déu. Aquesta conclusió, però, no és pas l'última paraula. L'última paraula la diu Déu, i és la paraula del seu amor salvador i misericordiós i, per tant, la paraula de la nostra filiació divina»^[2].

Hi ha moments de la nostra existència en què notem la nostra

fragilitat: dificultats a la família o a la feina, problemes de salut, successos inesperats; sobretot quan experimentem el pecat dins nostre. Tot això ens pot fer pensar que som «pols i cendra». No obstant això, la fe cristiana ens dona la convicció que és més gran la misericòrdia de Déu. Enmig de les nostres limitacions, sempre podrem cantar amb el Salm: «La terra és plena del seu amor» (Sl 33, 5). La paciència de Déu és tan gran que, precisament quan ens n'apartem, posa en nosaltres la nostàlgia del seu amor. La Quaresma és un bon moment per deixar que aquesta nostàlgia es transformi en conversió, en una tornada a la casa del Pare per experimentar novament la seva tendresa.

MALGRAT QUE vivim envoltats de la misericòrdia del Senyor, de vegades

podem oblidar aquesta realitat. Però Jesús a l'Evangelí ens recorda que Déu ens mira contínuament. Quan ens explica com donar almoïna, com pregar, com dejunar, el Senyor insisteix que no val la pena fer-ho perquè ens vegin els altres; llavors, deixem de banda el Senyor i es torcen les nostres bones accions. Déu, en canvi, veu «el que és amagat» (Mt 6, 4), escolta la intimitat del nostre cor. El temps de Quaresma és un bon moment per deixar de viure bolcats cap a fora i, al contrari, cultivar un clima interior capaç d'acollir la realitat d'una manera nova, més sobrenatural.

«Madurem espiritualment convertint-nos a Déu, i la conversió es realitza mitjançant la pregària, com també mitjançant el dejuni i l'almoïna, entesos adequadament. No es tracta només de “pràctiques” passatgeres, sinó d'actituds constants que donen una forma duradora a la

nostra conversió a Déu. La Quaresma, com a temps litúrgic, dura només quaranta dies l'any: en canvi, hem de tendir sempre cap a Déu; això vol dir que cal convertir-se contínuament. La Quaresma ha de deixar una empremta forta i indeleble a la nostra vida»^[3].

Un camí de pregària, almoïna i dejuni, adequat a les nostres circumstàncies personals, ens portarà a aixecar la mirada durant aquests dies. «El fet de dedicar més temps a la pregària fa que el nostre cor descobreixi les mentides secretes amb què ens enganyem a nosaltres mateixos, per buscar finalment el consol en Déu (...). L'exercici de l'almoïna ens allibera de l'avidesa i ens ajuda a descobrir que l'altre és el meu germà: mai el que tinc només és meu (...). El dejuni ens desperta, ens fa estar més atents a Déu i al proïsme, inflama la nostra voluntat

d'obeir Déu, que és l'únic que sadolla la nostra gana»^[4].

«MIREM EL FILL PRÒDIG i comprenem que també per a nosaltres és temps de tornar al Pare. Com aquest fill, també nosaltres hem oblidat el perfum de casa, hem malbaratat béns preciosos per coses insignificants i ens hem quedat amb les mans buides i el cor infeliç. Hem caigut: som fills que cauen contínuament, som com nens petits que intenten caminar i cauen a terra, i sempre necessiten que el seu pare els torni a aixecar»^[5].

Reconèixer que la misericòrdia del Senyor omple la terra, que ell és un Pare que ens espera constantment, no ens porta a la passivitat. Al contrari, aquest amor posa en marxa la nostra iniciativa per trobar els

camins pels quals recórrer el camí de tornada a Déu. I un camí privilegiat és el sagrament de la Reconciliació: «És el perdó del Pare que torna a posar-nos drets: el perdó de Déu, la confessió, és el primer pas del nostre viatge de tornada»^[6] Aquí trobem el rostre patern de Déu, que ens anima i ens estima com a fills seus.

«La vida humana és, en certa manera, un retorn constant a la casa del nostre Pare. Tornar per mitjà de la contrició, aquesta conversió del cor que suposa el desig de canviar, la decisió ferma de millorar la nostra vida, i que —per tant— es manifesta en obres de sacrifici i de donació d'un mateix»^[7]. En aquesta Quaresma, que és camí de tornada i de més proximitat a la casa del Pare, endevinem la presència de santa Maria que ens acompanya. Podem posar a les seves mans aquest desig de convertir-nos interiorment per celebrar la Pasqua del seu Fill.

[1] Antífona d'introducció, Missa del Dimecres de Cendra.

[2] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 66.

[3] Sant Joan Pau II, Audiència, 14-III-1979.

[4] Francesc, Missatge, 6-II-2018.

[5] Francesc, Homilia, 17-II-2021.

[6] Ibid.

[7] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 64.

meditacions-dimecres-de-cendra/
(01/04/2026)